

Bernard Minier

Femeile din umbră

Volumul 2 din seria Lucia Guerrero

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian









Prolog

Plaja Padrón, Combarro, Galicia

Există locuri din care orice speranță lipsește. Ea privi revărsatul zorilor de iarnă prin parbriz și prin ceață, plaja în formă de semilună și, la capătul ei, casele din granit ivindu-se din negură.

Apoi ea și Arias coborâra din mașină și merseră pe jos până în locul de pe plajă unde o panglică din plastic indica drumul care trebuia urmat. Vântul sărat îi flutura părul, zgomotul delicat al valurilor creștea și descreștea în timp ce călca pe nisipul alunecos. Urme de cauciucuri ici și colo, brazde crestate care se încrucișau și dintre care unele fuseseră „marcate“ de tehnicienii de la Criminalistică. Se pregăti pentru șoc.

Acolo era.

La piciorul crucii mari din piatră. Niște combinezoane albe mergeau într-o parte și-n alta, bântuind prin ceață, la fel de silențioase ca niște fantome, în jurul unei gropi puțin adânci săpate în nisip.

Era ceva în groapă...

Mai erau, de asemenea, parcate pe drumul asfaltat care cobora spre plajă, o ambulanță — primul vehicul care ajunsese la fața locului — și o furgonetă funerară care avea să ducă trupul la filiala locală a IMELGA, Institutul de Medicină Legală din Galicia.

Într-o dispoziție la fel de proastă ca și vremea, Lucia Guerrero își ridică într-o parte geaca de piele pentru a-și arăta ecusonul agățat de curea. Sergentul Arias îl avea pe-al său atârnat la gât.

— Se știe cine este?

— Vera Sáez Louro, născută în 1994, naționalitate spaniolă. Avea actele asupra ei, dar nu și telefonul.

— Ca și celelalte.

Ofițerul de poliție judiciară din Pontevedra o măsură din priviri pe Lucia. Auzise despre ea. Ziarul *La Voz de Galicia* anunțase că, după a doua crimă, Madridul va trimite în La Coruña o echipă a UCO — Unitatea Centrală Operațională — și pe „cea mai celebră anchetatoare“ a lor. Pentru a ajuta la rezolvarea cazului pe care presa îl numea deja „sechestratoarele din Galicia“. De săptămâni întregi lucrau la el... Și totuși, dispariția Verei Sáez Louro fusese semnalată în urmă cu cinci zile, după ce aceasta plecase de acasă pentru a se duce la locul ei de muncă din Rianxo.

Unde ești? Ce faci în clipa asta? O vânezi deja pe următoarea?

Lucia coboară ochii spre forma întinsă în groapă, care de altfel nu prea era o groapă, ci mai degrabă o scobitură, o adâncitură.

Învățase de mult să-și lase emoțiile deoparte, dar trebuia să admită că era ceva sfâșietor în spectacolul acelei femei care părea să fi adormit îmbrăcată pe nisip după o noapte de petrecere. Mai purta încă paltonul de iarnă peste un pulover gros și peste blugi. Ghetuțe călduroase din năbuc, mănuși de lână, niște cercei mari rotunzi, un strat de ruj pe buze...

În lumina agresivă a proiectoarelor, fața ei întoarsă spre cer era palidă, alburie. Ceața deasă plutea în jurul ei precum fumul unui foc de tabără. Avea părul curat, strălucitor, unghiile date cu oją. *Ca și celelalte*. Ai fi zis că avea să se trezească numaidecât...

Dar nu exista nicio șansă să se întâmple asta.

Nu când avea o foarfecă înfiptă în gât, în dreptul carotidei. Arias și Lucia recunoscuseră, de asemenea, strecurătoarea mică, rozariul, cele trei căpățâni de usturoi puse cu grijă lângă ea: *același ritual de fiecare dată*.

Știa ce semnifică prezența acestor obiecte, li se explicase.

El aire. „Aerul.“

Înainte de a ajunge în Galicia, Lucia nu cunoștea sensul care i se dădea aici acestui cuvânt. Nici sergentul Arias, care avea aici rudele dinspre mamă. Descoperise spre marea ei stupoare că un număr uimitor de galicieni credeau în el. *El aire.* „Aerul.“ Pe care alții îl numeau „umbra“. Sau „micul rău“. Nu era vorba chiar de o boală. Nici de deochi. Era mai degrabă o formă de indispoziție, o stare de oboseală, o greutate invizibilă care îți apăsa umerii. Care te trăgea în jos, te golea de puteri, de energie. Când aveai *aerul*, abia te mai târai, te hrăneai cu gânduri negre, nu mai aveai chef de nimic. Și, bineînțeles, întrucât exista aerul, existau și persoane care te eliberau de el. *Quitar el aire.* „A scoate aerul.“ Trăiau în Galicia niște femei, majoritatea în vârstă, care își transmiteau această artă din generație în generație, femei pe care toată lumea le cunoștea prin sate și pe care mulți le vizitau, în secret sau nu.

Lucia se miră că presa nu era încă acolo. Când trei femei tinere sunt răpite la interval de câteva săptămâni, iar trupurile lor sunt găsite la câteva zile după aceea, jurnaliștii dau năvală în general precum participanții la festivalul Burning Man, uitând orice formă de stăpânire de sine și de decență. Se pare că ambulanțierii sosiți primii la fața locului și medicul care constatase decesul fuseseră discreți. Dar presa nu va întârzia să apară. Aveau foarte puțin timp la dispoziție.

— Legistul? întrebă ea.

— E pe drum.

— Cine a găsit corpul?

— Nu știm nimic. Am primit un apel anonim.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat...

— Martori?

Ea arată înspre casele negre care se îngrămădeau până la fâșia de pământ ce înainta în apele învăluite în ceață. Insula Tambo, precum și celălalt mal, cu macaralele lui și instalațiile școlii navale, rămâneau invizibile.

— N-am început încă ancheta de proximitate, răspunse ofițerul de poliție judiciară al Guardia Civil¹ din Pontevedra. Dar majoritatea acestor case nu sunt deschise decât în sezonul estival.

Erau în ianuarie. Marea turiștilor se retrăsese de multă vreme și lăsase coasta Galiciei pustie. Ea îi aruncă o privire lui Arias, care i-o întoarse parțial — suferea de un strabism divergent, un ochi luând-o la dreapta, celălalt la stânga, ceea ce îi tulbura pe interlocutorii săi, dar nu și pe Lucia. Sergentul înțelese: pentru moment, nu erau de niciun folos la locul crimei. Încuviință cu un semn din cap și părăsiră plaja pentru a se furișa pe străduțe.

Peste tot erau *hórreos*². Combarro număra mai multe decât oricare alt sat din Galicia. Erau chiar și prin grădini, unde ocupau tot spațiul. Niște pâraiașe curgeau prin rigole, niște fântâni susurau în ceață. În afară de asta, era liniște și pustiu. Lucia se gândi că ucigașul coborâse pe plajă pe la capătul celălalt, luând-o pe rampa asfaltată pe care veniseră ei, cea unde staționau ambulanța și furgoneta funerară, la distanță mare de case. După aceea, probabil că rulase pe nisip până la locul în care abandonase corpul. Avea tupeu. Ca și în cazul răpirilor, trebuie să fi acționat dimineața devreme, înainte de răsăritul soarelui, poate la lumina farurilor, când sătenii încă dormeau. Probabil o făcuse rapid, o scosese pe femeie din portbagaj, săpase un soi de groapă și depusese obiectele rituale. O omorâse și o pregătise în altă parte.

Pe o străduță, un băiețel singuratic bătea mingea, cu care lovea într-un zid. Se opri brusc când îi zări apropiindu-se.

— L-am văzut, zise el.

Lucia îl pironi cu privirea. Băiețelul avea fața prelungă, bărbia ascuțită și niște ochi mari, vioi. Nu părea nici impresionat, nici înspăimântat.

— Pe cine?

El arătă cu un deget spre plajă. Ea îi dădu vreo zece ani.

¹ Garda Civilă (în span. în orig.), corpul național al jandarmeriei spaniole, forță de poliție cu statut militar. (*N.t.*)

² Hambare construite pe piloni, tipice pentru nord-vestul Spaniei. (*N.a.*)

— Pe cel care a făcut asta. Pe Slenderman. Era pe plajă, l-am văzut...

— Cine?

— Slenderman, repetă băiatul.

Își scoase telefonul, butonă și îi arătă o imagine în care apăreau niște copii jucându-se. În colțul stâng, era o siluetă ciudată, foarte înaltă, cu brațe disproporționat de lungi și fața cu trăsături neclare.

Lucia simți o stranie tulburare la vederea pozei. Se întrebă de unde provenea.

— Slenderman este o legendă urbană, preciză Arias. Un monstru imaginar care apare în sute de imagini pe internet. O chestie care te înspăimântă. Vrei să spui că era foarte înalt, nu-i așa?

Puștiul dădu aprobator din cap. Lucia își spuse că, pe internet, apăreau în fiecare zi noi mitologii care le înlocuiau pe cele vechi.

— Încotro a plecat? întrebă ea.

Băiatul arătă strada îngustă care șerpuia printre casele satului, la fel de mut și de închis în acest anotimp precum un mormânt. Vălătuci de ceață lingeau granitul fațadelor, lăsându-le umede și strălucitoare.

Lucia simți tensiunea în ceafă ca un mic focar de căldură, ca un bulgăraș dogoritor.

— Să mergem, zise ea luând-o din loc.

— Nu este aici, spuse Arias. A plecat de mult.

Ea coborî privirea și își văzu ghetele. Murdare. Pline de nisip. Vru să și le scuture.

— Doamnă locotenent... șopti Arias lângă ea.

Lucia ridică ochii.

Silueta înaltă.

Corp uriaș, spate lat, cap minuscul pe niște umeri imenși, brațe prea lungi: silueta se îndepărta cu un mers liniștit prin ceață. La aproximativ 30 de metri. Îmbrăcată cu o manta verde foarte mare, mărimea 4XL sau 5XL, cu gluga lăsată pe spate.

— Fir-ar să fie, șopti Arias și ea îi auzi respirația devenind brusc mai sacadată.

Cu mâna dreaptă, Lucia își căută arma de la spate, pe sub geaca de piele. Degetele i se încleștară pe mâner. Arias își purta pistolul HK USP Compact la șold. În clipa următoare, țineau amândoi armele cu ambele mâini, cu brațele ridicate. Iuțiră pașii, dar fără să alerge.

— Hei! Dumneavoastră! strigă ea când ajunseră la mai puțin de zece metri în spatele lui. Opriți-vă!

Silueta înaltă nu se întoarce și nici nu se opri, continua să le arate spatele său imens.

— Stop! Nu vă mai mișcați!

El se supuse. Preț de o secundă. În secunda următoare, dispăruse pe o stradă din dreapta, cu o iuțeață uimitoare ținând seama de masivitatea lui.

— Fir-ar al dracu'! strigă Lucia.

— Eu o iau pe aici! urlă Arias năpustindu-se spre stânga. Repede!

Lucia porni ca din pușcă. Unde se dusesse tipul? Străbătu strada în mare viteză, conștientă de tropăitul prea zgomotos al ghetelor ei pe caldarâm.

Undeva în valea inundată de mare, un corn de ceață se auzi mugind fantomatic. Sângele îi vuia în piept. Unde era bărbatul? Străduța șerpuaia, dând la iveală noi priveliști încețoșate la fiecare cotitură. Balcoane din fier, storuri trase, fațade mute, roase de vântul sărat, obloanele din lemn ale magazinelor căzute ca niște ghiotine — majoritatea nu deschideau înaintea de venirea primăverii.

Deodată, îl văzu. Se oprise cu fața spre mare, cu brațele întinse în lături.

Nemișcat...

Fu șocată de această imagine care îi amintea de o alta, la fel de lugubră: Rafael, fratele ei mai mic, într-o dimineață de vară. În vârful falezei. Chiar înainte de a se arunca... Își alungă din minte această fantasmă.

Concentrează-te!

Ce naiba făcea? Nu se mișca deloc, stătea cu spatele la ea ca și cum era adâncit în contemplarea apelor din vale cufundate în ceață. Ca și cum aștepta... *ca ea să se apropie, ca ea să fie lângă el...*

— Guardia Civil! Pune mâinile la ceafă!

Nicio reacție.

— Sunt înarmată, mâinile la ceafă!

De-a ce se juca? Cu ochii țintă la glugă, ea se apropie, descriind un unghi de 45 de grade, cum scria în manualul de proceduri operaționale.

— Ai auzit? Mâinile la ceafă! În genunchi!

De ce nu se mișca? Și deodată, înțelese. Un strat de flori ascundea partea de jos a mantalei. Trase cu furie de glugă în spate. Vârful unei cruci de piatră... Pipăi mânecile. La fel de tari în interior.

Anunță prin stație.

— Către toate unitățile, suspect fugar în Combarro! Repet: suspect fugar în Combarro! Blocați toate ieșirile! Cercetați amănunțit zona! Poate că este încă prin împrejurimi!

Îi venea să urle. Mantaua verde acoperea crucea ca o sperietoare pe câmp. Lucia vru să plece din nou în urmărirea fugarului când telefonul îi vibră în adâncul buzunarului de la blugi. Îl scoase. Peña. Șeful ei de la UCO. Își alesese bine momentul. Fu cât pe ce să amâne convorbirea, dar Peña nu o suna niciodată fără motiv.

— Guerrero, zise ea.

— Te întorci la Madrid, o anunță el.

— Ce?

Se gândi imediat la Alvaro, fiul ei, la maică-sa, care era în comă după un AVC făcut în noiembrie. Simți un gol în stomac.

— S-a întâmplat ceva?

— Este legat de serviciu, răspunse Peña ghicindu-i îngrijorarea, și este prioritar.

Ea clătină din cap.

— Imposibil! Suntem pe punctul de a-l prinde pe ticălosul ăsta. Îl avem în mână! N-a putut să ajungă foarte departe. Este o chestiune de minute!

— Te întorci, zise el tranșant ca și cum nu o auzise. Imediat. Arias va prelua conducerea echipei din Galicia. Și mai trimit două persoane în ajutor.

— Fir-ar să fie, nici nu se pune problema să las totul baltă aici în acest moment! replică ea cu vehemență. Nu puteți să-mi faceți asta. Nu când avem în sfârșit o pistă!

— Este un ordin, Guerrero.

Du-te naibii, Peña. Trase adânc aer în piept.

— Pot măcar să știu ce se întâmplă?

— Nu la telefon. O să-ți spun când o să ne vedem. Te va lua un elicopter de pe esplanada din Combarro, piața... stai o clipă... Peirao-da-Chousa, știi unde este?

— Cred că da, răspunse ea fără tragere de inimă. Nu există decât o singură esplanadă mare aici, la aproximativ 200 de metri de locul în care mă aflu.

— Foarte bine. Te voi aștepta cu o mașină la baza aeriană din Torrejón. N-avem niciun minut de pierdut.